

"... Наше данашње деобе не личе оним о којима нешто знамо; збуњени, срећемо их тамо где их досад није било; изгубљени, не можемо да их препознамо; постиђени, замуцкујемо изговарајући њихова имена. Потраје ли овако, од једне државе биће их толико колико земаљском властодршцу буде потребно; и исто толико народа; и исто толико језика; и исто толико писама, и исто толико црква ... И све тако док нас, Хазарски, не буде било ."

Петар Сарић

„Према томе, закључило се да треба објавити сва документа, поготову она која терете властиту земљу, и да на основу тих једностраних публикација треба признати кривицу за избијање рата, једнострано, безусловно, без обзира на последице. Политичар ће открити да се тиме неће унапредити истина, већ да ће је напротив злоупотреба и разобручене страсти замрачити; да само свестрано и планско испитивање спроведено преко оних који нису заслепљени страначким обзирима може довести до резултата; и да сваки друкчији поступак може имати такве последице за читав народ које се деценијама не могу поправити .“

Макс Вебер

Растрзани између наде и дефетизма, покушавамо да пронађемо одговор на питање: како нам се ово догодило? Чиме смо ово заслужили? Покушавамо да пронађемо бар мрву безбрижних садржаја у тужној реалности данашњице. Не размишљајући о последицама тренутних дешавања, сувише уморни од пораза, покушавамо да саставимо крхотине наших живота.

Припадници смо народа који је поражен у сваком смислу, док је држава окупирана. Додуше, незванично. Индустрија и привреда су у колапсу. Пољопривреде не може бити када су градови све насељенији а села малтене опустела. Југ централне Србије је малтене испражњен, док се грађани тог подручја, трагајући за извеснијом будућношћу, селе у Београд или иностранство. Политичка подобност постала је услов запослења а медиокритетство предуслов друштвеног успеха.

Плате су све мање а трошкови све већи. Морално посрнуће никада није било оваквих размера. Над националним идентитетом сваког Србина иоле патриотски настројеног врши се психолошко насиље. У континуитету се вређају осећања привржености и љубави према сопственој земљи и народу и намеће осећање стида. Национална понижења не престају делом услед спољних притисака, а већим делом услед кратковиде политике домаћих „државника“ и њихових несувислих потеза и одлука.

„У Србији се води одговорна политика“

Природни прираштај у Србији је одавно негативан, а данашња омладина растрзана и преоптерећена притисцима. Они који остају у земљи или жале за „братством и јединством“ и Југославијом (иако многи тада нису ни били рођени) и стиде се своје националности и идентитета или припадају потпуно супротном екстрему радикалних „националиста“, као чланови разних организација које се баве индоктринацијом мислећи да једине полажу право на истину. Овакве организације својим „акцијама“ наносе више штете него користи српским интересима. Међутим, како их можемо кривити?

И једни и други су производ система, производ титоистичког наслеђа са једне и медијских притисака на национални идентитет са друге стране.

Омладина која напушта земљу напушта је из најразличитијих разлога. Једни су годинама тровани причама о рајским земљама Запада у којима тече мед и млеко, има посла и пара колико нам душа иште – само на нас чекају. Неретко се враћају, разочарани, са пробуђеним патриотским осећањима након што се суоче са истином. Други одлазе услед страха и неизвесне будућности у Србији. Одлазе пренеражени, без снаге да помогну свом народу који, потпомогнут неодговорним потезима домаћих политичара, све више срља у нестанак.

Као да нам нису довољне све националне несреће протеклог века, већ журимо да направимо предуслове за будуће. Чему и коме је било потребно доношење новог статута Војводине? Чему дељење Србије, овога што је од ње остало, на регионе у коме ће Рашка област (тзв. „Санџак“) бити јединствена регија? Како то да је оформљен „клуб пријатеља Санџака“ и ко контролише пословање ове организације?

Ко се то паметно досетио Сребренице, на сву нашу муку? Зар након свих страдања, претрпљених геноцида и злочина ми треба да признамо да смо оно што нисмо и да смо чинили највеће страхоте, које нам сви остали већ приписују? Морамо ли сами себи да прилепимо етикету „геноцидног народа“?

Желимо ли да наша деца и унуци носе обележје колективне кривице уз наш пристанак?

Да ли је то одговорна политика и брига за будуће нараштаје? Ко то жели да подиже децу у овако нестабилној држави која срља ка даљој дефрагментацији и страдањима?

Да ли је могуће у Србији постићи бар минимум политичког јединства око најважнијих питања? Како мислимо, овако разједињени, да опстанемо као целина?

„Србија је на највећем ступњу демократије у протеклих двадесет година“

Да ли нам је потребан улазак у ратни савез, савез који је ову земљу бомбардовао и починио страшне злочине под изговором „колатералне штете“? Савез који је акцију уништавања Србије назвао „Милосрдни анђеос“? Уколико оставимо на страну емотивно расуђивање по овом питању, рационалност нам говори да није мудро сврставати се на једну страну. Нас се не тичу сукоби великих који су нам се већ сувише пута обили о главу. Исувише смо мали, небитни и разорени. Не треба нам срљање у ратне савезе против било које државе.

Уколико смо на највећем ступњу демократије, сумњам да ико има ишта против да се о овом питању организује референдум.

Шта тек рећи о независном судству? Каква је то правна држава са партијским надзором реизбора судија?

О пребијању једног од лидера опозиције, угрожавању слободе медија, запошљавању партијских кадрова, разним аферама да и не говоримо.

Држава и државник

Историја српске државности је пуна дисконтинуитета, те је на таквом тлу изузетно тешко изградити институције као обележје озбиљне демократске државе. Треба развејати заблуде о држави које постоје у нашем народу.

1. Држава је средство за остваривање слободе а не нешто туђе, наметнуто, нешто што нас ограничава и пљачка.

2. Држава ствара могућности, не сигурност. Држава није ентитет одвојен од нас – она даје, али и захтева. У питању је двосмеран однос – права и обавеза. У србији је уобичајено захтевати права а игнорисати обавезе.

3. Модерно грађанско друштво тражи учешће грађанина у политичком животу државе кроз слободно удруживање. Сваки грађанин који жели треба и да искаже своје мишљење о политичким процесима и перспективама државне политике. Апатија неће донети бољитак и у том случају нико није крив сем онога који не предузима ништа да такво стање промени.

4. Навикнути смо да држава финансира школовање, спроводи запошљавање на фиктивним радним местима у државним установама и предузећима и обезбеђује све за просечног грађанина, не тражећи ништа заузврат. Након пропасти комунистичке државе дошли смо у незавидну ситуацију која од нас тражи да реafirмишемо рад и способност као мерило успеха и вредности. Једном засвагда морамо да разумемо – мора се увести ред у државу и ставити тачка на дипломе без покрића, родбинске везе, корупцију и неактивност на послу.

5. Проневера државних пара није проневера државних пара и превара државе. То је проневера пара свих грађана Србије, ваших комшија, пријатеља, рођака.

6. Да би се спровела доследна политика, неопходан је консензус и политичар државничког калибра. Србима данас треба изразито мудар и способан државник који је у стању да Србију води путем националног и економског бољитка. Државника краси неколико кључних особина – храброст да се донесе одлука и прихвати одговорност, способност компромиса, визија, енергија, опрезност и смелост.

7. Неопходна је изградња институција и континуитет политике.

Државник мора да поседује интелектуални капацитет, одлучност, способност компромиса али и чврст став о основним питањима. Државник мора средства увек прилагођавати циљу зависно од међународних околности, а не обрнуто. Да би се таква политика спровела, политичке партије морају постићи бар минималан ниво компромиса око најважнијих питања, како се не би поновиле катастрофалне грешке које су нас и довеле у ову позицију. Тренутно се руководимо по принципу Хомера Симпсона („Ох .. молим вас, немојте ме појести, имам жену и децу ... поједите њих“).

Нама треба одговорна политика која се руководи интересима земље, политика која ће зауставити економско и национално пропадање државе и народа. Политика која ће нас избавити и подићи на ноге.

Многи наши преци дали су животе за отаџбину; неки на бојном пољу а неки на другим, не мање значајним. Када погледамо иза себе, видећемо велике ратнике и хероје, попут Обилића, Лазара, Карађорђа, Милоша Обреновића. Видећемо и велике писце попут Нушића, Андрића, Селимовића. Видећемо великог филозофа владику Његоша. Видећемо велике песнике, попут Шантића, Дучића, Ракића. Видећемо велике научнике попут Тесле, Пупина, Миланковића. Сви они нама служе на част.

Када погледамо испред себе, видимо само своје дело. Како будемо чинили, тако ће и нашим потомцима бити. Колико будемо успешни, толико ће нас потомци по добру

Неодговорна политика

Пише: Милан Дамјанац
четвртак, 25 фебруар 2010 11:04

СПОМИЊАТИ.

Да бисмо опстали и успели, морамо превазићи два горућа проблема – неслогу и апатију.

Завршићу ово разматрање Гетеовом мишљу: "Никад не сме човек, нити народ, мислити да је дошао крај. Губитак поседа лако надокнадимо. За друге губитке нас утешу време. Само једно зло је неизлечиво – ако народ дигне руке од себе."